Kommentar: Vi bor i et glashus

Unge kaster sten. Retsvæsen og politi skyder retssikkerhed, dialog og retfærdighed ned. Tale ved torsdagsdemonstration for Ungdomshuset.

Af Andrea Vagn Jensen

Vi er opdraget til at tro at Danmark er et demokratisk retssamfund. Og selvom de fleste af os efterhånden godt er klar over, at kvaliteter som mangfoldighed og tolerance har ufatteligt trange kår i Danmark, så klamrer de fleste sig dog til den tro, at politivold og fængsling i månedsvis uden gyldige beviser er noget der hører til i lande, hvis samfundsstruktur vi regner for tilbageстående.

Torsdagsdemonstration foran Københavns Rådhus den 17. maj 2007. Foto: Siggi Oddssen.

Men vi bor i et glashus. Og der bliver kastet sten! Ikke kun af unge mennesker, der kæmper en desperat kamp mod en overmagt for at få et ungdomshus, for retten, eller bare håbet om en eller anden form for accept af deres ekstistens og mulighed for at kunne trives.

Historien omkring ungdomshuset har bevist, at fysisk modstand desværre er den eneste måde at få ørenlyd fra de regerende instanser, selvom det har nogle helt urimeligt voldsomme konsekvenser for nogle af de unge. De bliver behandlet som retsløse af det system, vi burde kunne ha` en vis tillid til.

Bare for at komme med et eksempel på den skræmmende proportionsforvrængning, der hersker i retssystemet, kan jeg fortælle, at et ungt menneske for nylig fik et halvt års fængsel for at ha` deltaget i optøjerne omkring rydningen af ungdomshuset.

En anden fyr, som ikke havde noget med ungdomshuset at gøre fik også et halvt års fængsel. Han havde begået voldtægt. Det kan man jo tænke lidt over.

Så er der dem, hvor voldshandlinger ingen synderlig konsekvens har. Politiet –og jeg siger ikke, at det er dem alle, der gør det - kan åbenbart frit banke løs på de unge, og varetægtsfængsle i flæng, bare fordi de er på gaden på det forkerte tidspunkt.

Vi snakker altså om uddannede, professionelle, stærkt bevæbnede, voksne mennesker, der burde ha` lært at styre deres aggressioner. Men når det gælder politiet, er tolerancen enorm og grænserne åbenbart meget vide.

Men når det handler om at få knækket og ensrettet den frie tanke hos unge mennesker og tvinge dem til at følge den snorlige vej mod de konservative dyder, der bekræfter det etablerede samfund, så skyr man ingen midler.

Så tager man det tunge skyts frem. Regler, love, rettigheder sættes på stand-by og bøjes. Børn kan pludselig arresteres og varetægtsfængsles og blive behandlet som hærdede kriminelle. Evt. formodede sympatisører kan chikaneres, ransages og få deres ting ødelagt under politiets razziaer.

Og ja! I afmagtens, angstens og vredens tumult er der blevet brændt nogle helt uskyldige biler og containere af, ruder er blevet smadret. Og det er ikke så godt.

Men jeg må også sige: Når man tænker på det massive pres og den voldsomme behandling den her brogede flok af unge udsættes for, så undrer det mig faktisk, at situationen ikke er gået mere amok fra deres hånd.

Og ja! Der er også blevet kastet sten. Men der bliver kastet destruktivt skyts af en helt anden og mere farlig karakter fra nogle af magthaverne og politistyrkerne, ja selv retsvæsenets side.

De er ved at smadre det glashus, hvis bærende vægge er de grundlæggende værdier i et moderne demokratisk samfund. Værdier såsom dialog, respekt, retfærdighed, plads til forskellighed, retssikkerhed.

Når man hen over hovedet på brugerne sælger et hus, et fristed/et kultursted med en stor betydning for mange og en lang historie, et

hus, man har »glemt«, er blevet foræret til de unge, så skal man ikke ha` mange brikker at flytte med for at kunne forudsige, at der vil opstå en vis modstand.

Det ville da være en fad og slap ungdom, der ikke reagerede på det.

Og ja! Det var en mulighed, men ikke en god løsning bare at tage imod de 12 mill. fra fonden for jagtvej 69 og gå ned til en ejendomsmægler og købe et hus.

Hvorfor ikke? Fordi et ungdomshus skal ikke være privatiseret. Skal der så også betales medlemskontingent? Jeg mener, det er jo ikke en golfklub, vi snakker om. Det handler om mere end mursten. Det handler om accept, om at samfundet tager de unge til sig frem for at udstøde dem.

Vi står her i dag, fordi vi ved at mangfoldighed, tolerance, at udfordre det etablerede, søge alternative livsværdier, rummelighed, ungdomsoprør er livsvigtige ingredienser i et velfungerende samfund. Det forhindrer forkalkning, holder systemet smidigt og levende, debatten skarp.

For det er ikke nok at der er en god nationaløkonomi i Danmark, når store dele af befolkningen vantrives pga. ensretning, disrespekt og intolerance fra de styrende instanser.

Og det er mildt sagt situationen, som tingene ser ud i dag. Vi styrer mod et meget usundt samfund, og det vil vi gerne forhindre.

Derfor står vi her i dag! Mangfoldighed er ikke en luksus eller et problem eller en forbrydelse, det er et potentiale, en nødvendighed og en gave! Og det er et ungdomshus også! En gave FOR samfundet, FRA samfundet, TIL samfundet.

Andrea Vagn Jensen er skuespiller.

Artiklen er en tale, der blev holdt til Torsdagsdemonstrationen på Blågårds Plads den 17. maj 2007.

Besøg Kontradoxas debatforum

Rådhuspladsen, 17. maj 2007. Foto: Siggi Oddssen.